

USNESENÍ

Krajský soud v Praze rozhodl v senátu složeném z předsedkyně JUDr. Věry Šimůnkové a soudců Mgr. et Mgr. Karla Ulíka a Mgr. Josefa Straky ve věci

žalobkyně: **Fürst von Liechtenstein Stiftung**
sídlem Bergstrasse 5, 9490 Vaduz, Lichtenštejnské knížectví
zastoupena advokátem JUDr. Ondřejem Trubačem, Ph.D., LL.M.
sídlem Klimentská 1216/46, 110 00 Praha 1

proti

žalovanému: **Odvolací finanční ředitelství**
sídlem Masarykova 427/31, 602 00 Brno

o **žalobě proti rozhodnutím** žalovaného ze dne 15. 9. 2022, č. j. 34577/22/5100-00460-012952, č. j. 34578/22/5100-00460-012952, č. j. 34579/22/5100-00460-012952, č. j. 34580/22/5100-00460-012952, č. j. 34582/22/5100-00460-012952, č. j. 34583/22/5100-00460-012952, č. j. 34584/22/5100-00460-012952,

takto:

- I. **Žaloba se odmítá.**
- II. **Žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů řízení.**
- III. **Žalobkyni se ve lhůtě 30 dnů od právní moci tohoto usnesení vrací soudní poplatek ve výši 21 000 Kč.**

Odůvodnění:

1. Žalobkyně je nadací, která vlastní a spravuje majetek lichtenštejnského knížecího rodu.
2. V roce 2013 Obvodní soud pro Prahu 10 potvrdil žalobkyni nabytí dědictví po Františku Josefu II., knížeti z Lichtenštejna, který zemřel v roce 1989. Dědictví zahrnovalo řadu nemovitostí v katastrálních územích Klokočná, Květnice, Mukařov u Říčán, Žernovka, Nehvizdy, Strašín u Říčán, Tehov u Říčán a Vyšehořovice (dále „sporné nemovitosti“). Žalobkyně byla v lednu 2014 zapsána do katastru nemovitostí jako vlastníka těchto nemovitostí.

Shodu s prvopisem potvrzuje: Mgr. E. M.

3. Dne 28. 3. 2014 podala Česká republika k Okresnímu soudu Praha-východ civilní žalobu na určení, že ona je vlastníkem sporných nemovitostí. Argumentovala tím, že tyto nemovitosti nabyly *ex lege* na základě konfiskace majetku Františka Josefa II. dle dekretu presidenta republiky č. 12/1945 Sb.
4. Dne 11. 5. 2015 žalobkyně podala přiznání k dani ze sporných nemovitostí za rok 2014. Platebním výměrem ze dne 22. 5. 2015 jí Finanční úřad pro Středočeský kraj (dále „správce daně“) vyměřil daň ve výši 123 350 Kč. Platebním výměrem ze dne 27. 7. 2015 jí správce daně uložil pokutu za opožděné tvrzení daně ve výši 6 168 Kč. Dalšími platebními výměry ze dne 30. 7. 2015, ze dne 19. 4. 2016, ze dne 24. 4. 2017, ze dne 18. 4. 2018, ze dne 9. 5. 2019 a ze dne 7. 5. 2020 jí byla postupně vyměřována daň ze sporných nemovitostí za navazující zdaňovací období (roky 2015–2020), vždy ve výši 123 673 Kč. Tu žalobkyně platila.
5. V mezidobí bylo civilními soudy pravomocně (ke dni 13. 7. 2016) rozhodnuto, že vlastníkem sporných nemovitostí je Česká republika. Dovolání i ústavní stížnost žalobkyně byly odmítnuty (viz usnesení Nejvyššího soudu ze dne 26. 4. 2017, sp. zn. 22 Cdo 4705/2016, a Ústavního soudu ze dne 20. 2. 2020, sp. zn. III. ÚS 2130/17).
6. Dne 19. 8. 2020 podalo Lichtenštejnské knížectví mezistátní stížnost proti České republice k Evropskému soudu pro lidská práva (dále „ESLP“), která se mj. týká otázky konfiskace sporných nemovitostí. ESLP o této stížnosti, vedené pod č. 35738/20, dosud nerozhodl.
7. Dne 9. 2. 2021 se vládní zmocněnec pro zastupování České republiky před ESLP (dále „vládní zmocněnec“) obrátil na správce daně v souvislosti s výše zmíněnou stížností s dotazem, zda správce daně s žalobkyní zacházel jako s vlastníkem sporných nemovitostí. Uvedl, že zvláštní význam má informace, zda byla žalobkyni zaplacená daň z nemovitých věcí vrácena poté, co vyšlo najevo, že probíhá řízení o určení vlastnického práva, či později v návaznosti na zápis vlastnického práva České republiky ke sporným nemovitostem do katastru nemovitostí.
8. Dne 8. 3. 2021 správce daně sdělil vládnímu zmocněnci, že žalobkyně podala přiznání k dani z nemovitých věcí a správce daně s ní jednal jako s poplatníkem daně.
9. Dne 26. 3. 2021 zaměstnanec kanceláře vládního zmocněnce doplnil, že by rádi v řízení před ESLP argumentovali, že žalobkyně mohla či stále může požádat o vrácení zaplacené daně z nemovitých věcí, protože k její úhradě došlo bez právního důvodu, a zeptal se, zda žádosti o vrácení přeplatku něco brání (např. prekluze).
10. Sedmi rozhodnutími ze dne 26. 7. 2021 správce daně nařídil obnovu řízení skončených výše uvedenými platebními výměry, kterými byla žalobkyni vyměřena daň ze sporných nemovitostí za roky 2014–2020. Odvolání žalobkyně proti těmto rozhodnutím byla zamítnuta rozhodnutími žalovaného ze dne 7. 2. 2022. Proti nim podala žalobkyně správní žalobu ke Krajskému soudu v Praze, která byla usnesením ze dne 23. 8. 2023, č. j. 43 Af 6/2022-103, odmítnuta. Krajský soud v usnesení dovodil, že samotná rozhodnutí o obnově řízení nemohla zkrátit žalobkyni na jejích právech, resp. jimi nemohla být negativně zasažena její právní sféra. Žalobkyně podala proti usnesení kasační stížnost. Řízení o ní je vedeno Nejvyšším správním soudem (dále „NSS“) pod sp. zn. 1 Afs 170/2023.
11. V těchto obnovených řízeních vydal správce daně dne 18. 3. 2022 sedm rozhodnutí, kterými zrušil všech sedm výše uvedených platebních výměrů, jimiž byla žalobkyni vyměřena daň ze sporných nemovitostí za roky 2014–2020, a zrušil též platební výměr, jímž byla žalobkyni uložena pokuta za opožděné tvrzení daně ve vztahu k roku 2014 (viz výše odst. 4). Správce

daně svá rozhodnutí zdůvodnil tím, že poplatníkem daně z nemovitých věcí je vlastník nemovitosti, kterým ovšem žalobkyně nebyla, jak bylo pravomocně rozhodnuto v civilním řízení.

12. I proti těmto rozhodnutím se žalobkyně bránila odvoláními, která žalovaný shora uvedenými rozhodnutími ze dne 15. 9. 2022 (dále „napadená rozhodnutí“) zamítl a prvostupňová rozhodnutí ze dne 18. 3. 2022 potvrdil.
13. Proti napadeným rozhodnutím podala žalobkyně dne 22. 11. 2022 žalobu podle § 65 a násl. zákona č. 150/2002 Sb., soudního řádu správního (dále „s. ř. s.“), jíž se domáhá jejich zrušení a vrácení věci žalovanému k dalšímu řízení. V žalobě vznáší dva žalobní body. Zaprvé má za to, že obnova řízení byla ve vztahu ke zdaňovacím obdobím 2014–2018 nařízena po uplynutí lhůty pro stanovení daně. Zadruhé tvrdí, že správní orgány v návaznosti na komunikaci s kanceláří vládního zmocněnce zneužily institut obnovy daňového řízení ve zlé víře, aby mohla Česká republika v řízení před ESLP tvrdit, že zhojila skutečnost, že s žalobkyní nakládala jako s vlastníkem sporných nemovitostí.
14. Žalovaný ve vyjádření k žalobě ze dne 3. 1. 2023 nesouhlasil s tím, že by uplynula lhůta pro stanovení daně. K námitce zneužití práva žalovaný uvedl, že se o vydaných civilních rozsudcích dozvěděl až od vládního zmocněnce a v návaznosti na toto zjištění postupoval v souladu s daňovým řádem.

Posouzení věci soudem

15. Soud dospěl při předběžném posouzení žaloby k závěru, že žalobkyně fakticky brojí proti rozhodnutím, kterými jí byly vráceny dříve zaplacené finanční částky. Není tak zřejmé, jakým způsobem napadená rozhodnutí negativně zasahují do její právní sféry. Usnesením ze dne 5. 9. 2023 soud žalobkyni s tímto svým předběžným názorem seznámil, aby na něj mohla reagovat, a současně ji vyzval k tomu, aby blíže zdůvodnila (dotvrdila) konkrétní negativní důsledky napadených rozhodnutí do její právní sféry (srov. rozsudek NSS ze dne 25. 8. 2023, č. j. 7 Afs 259/2021-26, odst. 18 a 20).
16. K tomu, zda lze dotčení právní sféry žalobkyně odvozovat z jejího tvrzení, že kvůli vrácení daně posílí pozice České republiky v řízení o výše zmíněné mezistátní stížnosti, uvedl soud následující: *„Dle stávajícího náhledu soudu žalobkyně v nyní posuzované věci taktéž netvrdí žádný konkrétní myslitelný negativní zásah do jejích práv. Pokud jde o tvrzení žalobkyně, že jí správce daně vrátil daň s úmyslem argumentačně posílit pozici státu v řízení před ESLP, tak tím žalobkyně netvrdí žádné přímé, nezprostředkované dotčení její právní sféry, k němuž došlo napadenými rozhodnutími, ale pouze potenciální a nepřímý dopad, k němuž může či nemusí dojít v budoucnu. Zda a případně jak vrácení zaplacené daně a pokuty zohlední ESLP v probíhajícím mezistátním řízení, nelze předjímat. ESLP sám si nepochybně může učinit úsudek o okolnostech, za kterých žalobkyně daň z nemovitosti hradila i o okolnostech, za kterých jí byla zaplacená daň vrácena. Samo vrácení dříve zaplacených finančních částek žalobkyni však zjevně není pojmově způsobilé přímo negativně zasáhnout do její právní sféry“* (odst. 7).
17. Žalobkyně reagovala podáním ze dne 9. 10. 2023. V něm s odkazem na rozsudek NSS ze dne 14. 2. 2006, č. j. 1 Afs 40/2005-62, podotkla, že aktivní procesní legitimace je dána již samotným tvrzením žalobce o tom, že je napadeným rozhodnutím zasaženo do jeho veřejného subjektivního práva, a že pokud by soud chtěl žalobu odmítnout, musel by dojít k závěru, že je u napadených rozhodnutí pojmově vyloučeno, aby jimi žalobkyně byla jakkoli zkrácena na svých právech. V případě pochybností je na místě žalobu věcně

projednat. Význam nyní napadených rozhodnutí žalobkyně přirovnala k věci řešené výše citovaném rozsudkem č. j. 7 Afs 259/2021-26, v němž NSS konstatoval, že i vrácení daně může mít – v závislosti na konkrétních okolnostech – negativní konsekvence. Žalobkyně připustila, že stranami řízení před ESLP jsou Lichtenštejnské knížectví a Česká republika (nikoli tedy ona), ale výsledek tohoto řízení je pro ni zásadní, protože v případě vyhovění stížnosti jí vznikne nárok na spravedlivé zadostiučinění, případně bude moci požádat o obnovu řízení před Ústavním soudem. Naopak pokud Lichtenštejnské knížectví se stížností neuspěje, přijde žalobkyně o poslední možnost, jak prosadit své vlastnické právo k majetku v České republice. ESLP přitom ve své judikatuře v majetkových věcech zohledňuje jako jedno z hledisek právě odvod daně. Proto Česká republika v předmětném mezistátním řízení dne 28. 2. 2023 informovala ESLP o tom, že žalobkyní placená daň z nemovitosti jí byla vrácena. Tato otázka tak má pro výsledek řízení před ESLP nezanedbatelný význam. Žalobkyně dále uvedla, že z rozsudku NSS č. j. 7 Afs 259/2021-26 lze dovodit, že negativní dotčení právní sféry může být odvozeno též z důsledků, které vzniknou z napadených rozhodnutí v jiných řízeních. Pokud by nyní soud považoval dotčení právní sféry žalobkyně za ryze potenciální, nemohla by se žalobkyně později již nijak bránit.

18. Soud konstatuje, že žalobkyně v reakci na výzvu soudu nepředložila žádné nové tvrzení ohledně dotčení své právní sféry, ale setrvala na tom, že toto dotčení představuje potenciální újma, která jí hrozí kvůli tomu, že ESLP zohlední vrácení daně při řešení mezistátní stížnosti týkající se vlastnictví sporných nemovitostí.
19. Soud její argumentaci pečlivě zvážil. Nepřesvědčila jej však o změně náhledu na věc, který žalobkyni avizoval ve svém usnesení ze dne 5. 9. 2023.
20. Podle § 2 s. ř. s. ve správním soudnictví poskytují soudy **ochranu veřejným subjektivním právům** fyzických i právnických osob způsobem stanoveným tímto zákonem a za podmínek stanovených tímto nebo zvláštním zákonem a rozhodují v dalších věcech, v nichž tak stanoví tento zákon (*zdůraznění doplněno zde i dále soudem*).
21. Podle § 65 odst. 1 s. ř. s. kdo tvrdí, že **byl na svých právech zkrácen přímo nebo v důsledku porušení svých práv v předcházejícím řízení úkonem správního orgánu**, jímž se zakládají, mění, ruší nebo závazně určují jeho práva nebo povinnosti, (dále jen „rozhodnutí“), může se žalobou domáhat zrušení takového rozhodnutí, popřípadě vyslovení jeho nicotnosti, nestanoví-li tento nebo zvláštní zákon jinak.
22. V nyní posuzované věci žalobkyně brojí proti rozhodnutím, jimiž z povahy věci nemohla být **přímo** zkrácena na svých právech a která se nijak negativně neprojevila v její právní sféře. Právě naopak – napadenými rozhodnutími byla zrušena rozhodnutí, která žalobkyni ukládala povinnosti k úhradě daně a pokuty. Výsledkem předmětného řízení tak je navýšení majetku žalobkyně o částku přesahující 870 000 Kč, kterou jí správce daně vrátil. Napadená rozhodnutí se tedy přímo projevila v právní sféře žalobkyně, nikoliv však negativně v podobě jakéhokoliv zkrácení jejích práv, ale kladně v podobě zániku její daňové povinnosti a zániku povinnosti k úhradě pokuty, což zrcadlově znamenalo vznik nároku žalobkyně na vrácení dříve zaplacených částek vůči státu. Žalobkyně přitom netvrdí, že jí měla být vrácena vyšší částka.
23. Srovnatelné situace již judikatura řešila. Například rozsudkem ze dne 11. 3. 2008, č. j. 8 As 46/2007-98, NSS odmítl žalobu, která směřovala proti rozhodnutí správního orgánu, jenž zrušil rozhodnutí, kterým byl žalobce v dané věci uznán vinným ze spáchání

přestupku a potrestán pokutou, a (stejně jako nyní) věc ani nevrátil správnímu orgánu prvního stupně k dalšímu řízení. NSS uzavřel, že žalobci chyběla k podání žaloby procesní legitimace, neboť netvrdil, že by napadeným rozhodnutím došlo k zásahu do jeho práv. A dodal, „že v daném případě bylo zkrácení práv pojmově vyloučeno, neboť žalovaný svým rozhodnutím zcela odklidil dřívější rozhodnutí vydané v neprospěch stěžovatele a jeho právní postavení se tak vrátilo do stavu před vydáním onoho dřívějšího rozhodnutí“. Podobně Vrchní soud v Praze se již v usnesení ze dne 31. 1. 2000, č. j. 6 A 77/98-36, odmítl věcně zabývat žalobou proti rozhodnutí, kterým bylo zrušeno rozhodnutí o uložení kázeňského trestu žalobci. Takovým rozhodnutím nemohl být podle vrchního soudu žalobce pojmově nijak zkrácen na svých právech a šlo o nedostatek legitimace k podání žaloby, která byla podána neoprávněnou osobou.

24. Žalobkyně má pravdu, že NSS již v usnesení rozšířeného senátu ze dne 23. 3. 2005, č. j. 6 A 25/2002-42, odmítl výklad § 65 odst. 1 s. ř. s. podmiňující žalobní legitimaci tvrzeným zkrácením na veřejných hmotných subjektivních právech a namísto toho pracuje s konceptem dotčení právní sféry: „Žalobní legitimace podle tohoto ustanovení musí být dána pro všechny případy, kdy je dotčena právní sféra žalobce (srov. i uvedený Hoetzelsův názor), tj. kdy se jednostranný úkon správního orgánu, vztahující se ke konkrétní věci a konkrétním adresátům, závazně a autoritativně dotýká jejich právní sféry. Nejde tedy o to, zda **úkon správního orgánu** založil, změnil, zrušil či závazně určil práva a povinnosti žalobce, nýbrž o to, zda se - podle tvrzení žalobce v žalobě - **negativně projevil v jeho právní sféře**“. I v tomto usnesení NSS konstatoval, že takové dotčení právní sféry musí být negativní.
25. Podmínku **negativního dotčení právní sféry napadeným rozhodnutím** potvrdil NSS též v již citovaném rozsudku č. j. 7 Afs 259/2021-26: „Ustanovení § 65 odst. 1 soudního řádu správního vyžaduje, aby rozhodnutím byl žalobce přímo zkrácen na svých právech. Obecně smyslem správního soudnictví formulovaném v citovaném § 2 soudního řádu správního je ochrana veřejných subjektivních práv osob. Správní soudnictví není určeno k napadání aktů veřejné správy, které nemají negativní dopad do práv žalobců. Je totiž pojmově vyloučeno domáhat se ochrany před akty, které nemají negativní dopad do sféry žalobce. Nelze poskytnout ochranu před něčím, co nemá negativní dopad. Nestačí tedy, že rozhodnutí správního orgánu má dopad do právní sféry navrhovatele, jak naznačuje žalobce v kasační stížnosti. Dopad musí být negativní“ (odst. 13).
26. Žalobce tak musí myslitelně tvrdit, že napadeným rozhodnutím došlo k negativnímu dotčení jeho právní sféry, resp. poškození jeho subjektivního veřejného práva (viz např. rozsudky NSS ze dne 22. 1. 2015, č. j. 9 As 67/2014-48, odst. 34, a ze dne 11. 4. 2014, č. j. 5 As 91/2013-50, odst. 35).
27. Žalobkyně však žádné takové tvrzené dotčení, k němuž mělo dojít přímo napadenými rozhodnutími, nepředkládá.
28. Její tvrzení, že jí správce daně vrátil daň s úmyslem argumentačně posílit pozici státu v řízení před ESLP, není tvrzením o přímém, nezprostředkovaném dotčení její právní sféry, k němuž již došlo napadenými rozhodnutími, která vydal žalovaný. Žalobkyně tím fakticky jen tvrdí, že výsledek tohoto správního řízení bude argumentačně využit v řízení před mezinárodním soudem, jehož žalobkyně není ani stranou.
29. Pokud ESLP stížnosti Lichtenštejnského knížectví nevyhoví či se ji Lichtenštejnské knížectví rozhodne vzít zpět, žalobkyně se to nejspíše skutečně negativně dotkne, neboť tím přijde o možnost zvrátit závěr českých soudů o tom, že vlastníkem sporných nemovitostí je

Česká republika, nikoliv žalobkyně. Zdrojem této újmy by však bylo případné budoucí rozhodnutí ESLP či zpětvzetí stížnosti Lichtenštejnským knížectvím, nikoliv nynější žalobou napadená rozhodnutí vydaná žalovaným. Aktivní legitimaci k podání žaloby proti správnímu rozhodnutí lze však odvozovat ze samotných tvrzených přímých účinků napadeného rozhodnutí do právní sféry žalobce, nikoli z tvrzených, eventuálních a nepřímých dopadů výsledku tohoto řízení na výsledek jiného řízení.

30. Tento závěr odpovídá samotnému znění § 65 odst. 1 s. ř. s., které vyžaduje tvrzení o tom, že žalobce (již) **byl** (minulý čas) napadeným rozhodnutí zkrácen, a to přímo (nebo v důsledku porušení svých práv v předcházejícím řízení, což však v této věci nehraje roli). Žalobkyně však žádné zkrácení svých práv, resp. dotčení své právní sféry, k němuž by již došlo, a to přímo napadenými rozhodnutími, netvrdí. Též shora citovaná judikatura, včetně žalobkyní zmíněného usnesení č. j. 6 A 25/2002-42, k založení aktivní legitimace vyžaduje tvrzení o úkonu správního orgánu, který se negativně (již) projevil v právní sféře žalobce. Podobně jako zásahová žaloba [u níž se taktéž k aktivní žalobní legitimaci vyžaduje, aby žalobce tvrdil, že „*byl přímo zkrácen*“ (§ 82 odst. 1 s. ř. s.)] neposkytuje žaloba proti rozhodnutí ochranu před latentními hrozbami, které vytváří předpoklady k tomu, že by někdy v budoucnu mohlo dojít v jejich důsledku k přímému zásahu do práv (srov. rozsudek NSS ze dne 16. 8. 2023, č. j. 2 As 902/2023-58, odst. 10).
31. Pro úplnost soud podotýká, že nepopírá, že ESLP v určitých situacích může při výkladu čl. 1 Dodatkového protokolu k Úmluvě o ochraně základních práv a svobod zohlednit také okolnost, že žalovaný stát se stěžovatelem po určitou dobu zacházel jako s vlastníkem určité sporné nemovitosti, s čímž souvisí mj. otázka placení daně z nemovitých věcí (ostatně viz žalobkyní odkazovanou judikaturu v odst. 11 jejího podání ze dne 9. 10. 2023). Jak však přílehavě konstatoval zdejší soud v usnesení ze dne 23. 8. 2023, č. j. 43 Af 6/2022-103, na tom, že žalobkyně v letech 2014 až 2020 tuto daň platila, napadená rozhodnutí nic nemění. O této okolnosti, stejně jako o dalších okolnostech sporu o vlastnictví sporných nemovitostí si pak ESLP může pro účely rozhodování o předmětné mezistátní stížnosti nepochybně učinit vlastní úsudek.
32. Pokud jde o srovnání s citovaným rozsudkem NSS č. j. 7 Afs 259/2021-26, jsou zde podstatné odlišnosti. Zejména soud zdůrazňuje, že v odkazované věci sice – podobně jako v této – došlo ke zrušení původních platebních výměrů a uložení pokuty, NSS však odvíjel své závěry od jiné okolnosti, a tou bylo určení daňové rezidence napadeným rozhodnutím. NSS v rozsudku konstatoval, že určení daňové rezidence má obecně podstatné důsledky z hlediska daňových povinností stěžovatele – takové rozhodnutí má tedy přímé hmotněprávní dopady (na rozdíl od nyní napadených rozhodnutí). Proto krajskému soudu vytkl, že „*se však nezabýval tím, zda určení daňové rezidence, nemůže mít pro žalobce jiné negativní důsledky. A to ať již v jiných oblastech než daní, nebo v rámci daňového řízení v Německu. Krajský soud se nezabýval otázkou, zda pro určité účely nemůže být podstatné, zda je žalobce plátcem daně z příjmů v České republice. Nezabýval se ani otázkou, jakou roli toto napadené rozhodnutí českých orgánů může hrát před německými daňovými orgány*“ (odst. 17). Nyní napadená rozhodnutí neurčují daňovou rezidenci žalobkyně a žalobkyně netvrdí srovnatelné hmotněprávní dopady. Zadržet, v odkazované věci bylo usnesení krajského soudu zrušeno pro nepřezkoumatelnost a předčasnost právě proto, že se nastíněnými dopady určení daňové rezidence krajský soud nezabýval a žalobkyni ani nedal prostor k případnému dotvrzení toho, v čem spatřuje újmu na svých právech (viz jeho odst. 18–20). I z tohoto hlediska se nyní posuzovaný případ liší, neboť soud usnesením ze dne 5. 9. 2023 jednak dal

žalobkyni prostor k dotvrzení toho, jak byla napadenými rozhodnutími dotčena ve své právní sféře, jednak ji seznámil se svým předběžným náhledem na přípustnost podané žaloby. Jejím tvrzením o dopadech napadených rozhodnutí se pak soud zabýval.

33. Soud tak shrnuje, že žalobkyně jednak ani přes výzvu soudu netvrdila žádný myslitelný konkrétní přímý zásah do jejích práv, resp. dotčení své právní sféry, k němuž došlo napadenými rozhodnutími (*nedostatek aktivní procesní legitimity*), jednak je takové přímé zkrácení jejích práv napadenými rozhodnutími vlastně pojmově vyloučeno (*zjevný nedostatek aktivní věcné legitimity*), neboť je z nich zřejmé, že jimi došlo toliko k odklizení dřívějších rozhodnutí, kterými byly žalobkyni uloženy výlučně povinnosti (k placení daně a pokuty). Samo vrácení dříve zaplacených finančních částek žalobkyni, které je předmětem tohoto řízení, však zjevně není pojmově způsobilé přímo negativně zasáhnout do její právní sféry.
34. Žaloba tedy byla podána osobou, která k tomu za daných okolností nebyla zjevně oprávněna. Proto soud žalobu podle § 46 odst. 1 písm. c) s. ř. s. odmítl.
35. Z důvodu odmítnutí žaloby soud nepřiznal žádnému z účastníků právo na náhradu nákladů řízení (§ 60 odst. 3 věta první s. ř. s.).
36. Jelikož řízení skončilo odmítnutím žaloby před prvním jednáním, soud podle § 10 odst. 3 věty první zákona č. 549/1991 Sb., o soudních poplatcích, rozhodl rovněž o vrácení zaplaceného soudního poplatku za podání žaloby ve výši 21 000 Kč (7 x 3 000 Kč). Tato částka bude žalobkyni vrácena z účtu soudu do třiceti dnů od právní moci tohoto usnesení (§ 10a odst. 1 zákona o soudních poplatcích).

Poučení:

Proti tomuto usnesení lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává ve dvou vyhotoveních u Nejvyššího správního soudu, se sídlem Moravské náměstí 6, Brno. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud.

Lhůta pro podání kasační stížnosti končí uplynutím dne, který se svým označením shoduje se dnem, který určil počátek lhůty (den doručení rozhodnutí). Případně-li poslední den lhůty na sobotu, neděli nebo svátek, je posledním dnem lhůty nejbližší následující pracovní den. Zmeškání lhůty k podání kasační stížnosti nelze prominout.

Kasační stížnost lze podat pouze z důvodů uvedených v § 103 odst. 1 s. ř. s. a kromě obecných náležitostí podání musí obsahovat označení rozhodnutí, proti němuž směřuje, v jakém rozsahu a z jakých důvodů jej stěžovatel napadá, a údaj o tom, kdy mu bylo rozhodnutí doručeno.

V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

Soudní poplatek za kasační stížnost vybírá Nejvyšší správní soud. Variabilní symbol pro zaplacení soudního poplatku na účet Nejvyššího správního soudu lze získat na jeho internetových stránkách: www.nssoud.cz.

Praha 30. listopadu 2023

JUDr. Věra Šimůnková, v. r.
předsedkyně senátu